

**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**
www.stnicholaschurch.net

PROGRAMUL LITURGIC in perioada 16 - 30 NOIEMBRIE

Miercuri 18 Noiembrie:

Acatistul Maicii Domnului 6.00 PM

Vineri 20 Noiembrie:

Priveghere (Vecernie, Litie si Utrenie) 6.00 PM

Sambata 21 Noiembrie: **INTRAREA MAICII DOMNULUI IN BISERICA**

Sfanta Liturghie9.00 AM

Duminica 22 Noiembrie:

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Vineri 27 Noiembrie:

TAINA SFANTULUI MASLU 6.00 PM

Sambata 28 Noiembrie:

Sfanta Liturghie si Parastas9.00 AM

Duminica 29 Noiembrie:

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Luni 30 Noiembrie: **SFANTUL APOSTOL ANDREI**

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

Intrarea in Biserica a Maicii Domnului

Maica Domnului s-a născut în Ierusalim, asta o știm de la Sfântul Ioan Damaschinul care era un mare și învățat sfânt Părinte, a trăit în veacul al VIII-lea și a locuit mult în Palestina. El era sirian, din Damasc și știa foarte bine istoria tuturor părinților și a sfinților din Țara sfântă și din toată creștinătatea. Și el ne spune în cartea lui numită Dogmatica, că Sfânta Fecioară Maria s-a născut în Ierusalim și anume pe calea unde era Poarta Oilor și unde era acea Vitezda, un lac miraculos, [pentru că] cei care se aruncau în apa aceasta se vindecau de orice boală erau cuprinși, cum spune Sfântul Evanghelist Ioan. Acolo și astăzi este o catedrală mare, ridicată de cruciați și o mănăstire, și acolo într-o chilie este un legănuș mic al Maicii Domnului. Și acolo a fost nașterea Maicii Domnului.

Părinții ei, Sfinții Ioachim și Ana erau niște oameni cunoscuți. Sfântul Ioachim era coborâtor din David, deci din neam împărătesc. Sfânta Ana era coborâtoare din seminția lui Aaron, marele preot, fratele lui Moise prorocul. Deci amândoi erau din neam nobil, însă mai sărăcuți, cum se întâmplase în vremea aceea. Și au trăit mulți ani din viața lor și nu aveau copii. Dumnezeu voastră știți ce stare, ce situație aveau cei fără copii în poporul evreiesc, înainte de nașterea Mântuitorului Hristos. Și pentru starea aceasta de a nu avea copii și ce-au pățit părinții Sfintei Fecioare din aceasta pricină chiar de la prieteni, mai pe scurt și mai concis, o să citesc puțin din fericitul Antim Ivireanul.

Spune așa Antim Ivireanul: „În vremurile cele de demult era obicei la jidovi și care om nu făcea coconi era hulit și urât de toți, măcar de ar fi fost din neam cât de mare și bogat; și când ducea darurile lui la biserică” - la Templu - „le primea preotul pre urma tuturor și sta la biserică mai jos decât toți și bucate nimeni nu mânca cu el, ci-l ținea toți ca pre un urgisit de Dumnezeu“. Și în continuare: „Ioachim și Ana, fiind sterpi, s-au întâmplat, într-o sărbătoare mare ce aveau jidovii, prin neștiință și fără de nici un viclesug, ca niște oameni bogați și de neam împărătesc ce erau, au dus darurile lor mai înainte decât alții la biserică“, la Templu.

„Și văzându-i preotul, atâta i-au înfruntat și i-a dojenit, cât i-au scos din biserică cu mare rușine și cu multă urgie i-au gonit, împreună cu darurile ce adusese. (Oare ce jale și scârbă socotiți că vor fi luat în inima lor niște oameni mari ca aceia?) Iară ei, binecuvântații de Dumnezeu, au primit înfruntarea și urgia preotului cu multă smerenie și, plecându-și capetele, se duceau plângând cu amar la casa lor, fără să zică nimic nimănu“. Și face un comentariu, fericitul Antim: „Iară acum, să nu care cumva să îndrăznească preotul sau arhierul să înfrunteze pre cineva, nu pentru că nu are coconi” - nu are tineri copii - „ci pentru că face fărădelegi și strâmbați, că apoi este vinovat de moarte. Iară măcar că avea Ioachim și Ana multă jale în inima lor, pentru urâciunea și hula ce avea de către toți pentru sterpiciunea lor, iară de-a pururea să ruga cu lacrimi dintru adâncul inimii lor Stăpânului firii ca să facă milă cu ei, să le dezlege sterpiciunea și să le dăruiască roadă pantecelui lor; nu doară pentru ca să le rămâie după moartea lor feciori să-i pomenească, după cum poftesc oamenii acești de acuma” - din timpul lui Antim - „sau să le moștenească moșiile (...), ce numai cu făgăduială ca aceia ca, de vor naște vreun prunc, au parte bărbătească, au femeiască, să-l închine lui Dumnezeu“.

Așa era gândul și dorința acestor dumnezeiești părinți. Și știm din viața lor că fericții părinți ai Maicii Domnului s-au rugat foarte stăruitor. Sfânta Ana se ruga în grădina sa, iar Ioachim a plecat undeva aproape de Iordan și și-a ales o peșteră. S-a rugat în peștera aceea tare cu osârdie, cu mult foc, cu multă durere, cu multe lacrimi. Și a primit știre de la Dumnezeu prin înger, să meargă acasă și vor avea un copil dăruit de Dumnezeu. Peștera unde s-a rugat sfântul Ioachim este și astăzi pe valea Iordanului, valea pârâului Cherit și acolo în această peșteră mai înainte cu opt sute de ani trecuse profetul Ilie, coborât din nordul Țării Sfinte. A stat un timp acolo, a fost hrănit de corbi, cu pâine și ulcior de apă, după aceea a plecat Ilie mai în sud, până la Sinai. Deci în acea peșteră în care a fost sfântul Ilie, a venit și acest Sfânt Ioachim și s-a rugat pentru tristețea, pentru durerea că nu aveau copii, ca să fie binecuvântați. Și au avut un

copil, pe Maica Sfântă. Și a făgăduit lui Dumnezeu că această sfântă copilă va fi dăruită lui Dumnezeu, închinată lui Dumnezeu. Și s-au ținut de cuvânt.

Sfinții părinți, cum v-am spus, aveau o casă la Ierusalim, unde s-a născut Maica Domnului, aveau însă și o casă în Nazaret. În mijlocul Nazaretului de astăzi este o catedrală mare, a Bunei Vestiri, pentru că toate bisericile din această cetate, din Nazaret, sunt închinare Maicii Domnului, Bunei Vestiri. În centrul Nazaretului e o biserică mare, o catedrală catolică și ea este făcută pe locul unde a fost casa sfintei Familii (bătrânul Iosif și Sfânta Fecioară Maria) (...). O casă sărăcăcioasă, smerită. Însă după ce copilul s-a născut la Ierusalim, părinții au trecut la Nazaret, pentru că Nazaretul era o cetate liniștită. Iisus însuși a crescut la Nazaret. Ierusalimul era o cetate foarte bântuită, cu multe intrigi, cum erau capitalele în vechime, poate și astăzi. Însă Nazaretul era o cetate liniștită și acolo au luat părinții pe Maica Domnului și acolo a crescut ea, în acea casă smerită.

Și când a împlinit copilă trei ani, au plecat s-o închine Domnului la Ierusalim. De la Nazaret până la Ierusalim sunt aproape o sută de kilometri. Au făcut drumul acesta pe jos, timp de trei zile, însă nu singuri, ci cu vecini, cu prieteni, mai multă lume care mergea la Ierusalim să se închine, să aducă jertfe la singurul templu din vremea aceea, Templul din Ierusalim. După trei zile au ajuns la Ierusalim.

Și a fost impresionantă această grupare: când au ajuns în Ierusalim, în fața Templului, acolo a fost anunțat clerul și a ieșit din Templu soborul de preoți și corul Templului, cor de copii. Erau unii copii care cântau în corul Templului - acești copii strigă în urma lui Iisus, când Iisus merge la Ierusalim în Duminica Floriilor. Îl întâmpină pe drumul Ierusalimului, Îi cântă osana poporul; și în Templu încă Îi cântau lui Iisus osana, acest cor de copii de la Templu. Căpeteniile poporului erau supărate că lasă pe copii să cânte. Și Iisus spune: „dacă nu cântă ei, pietrele vor da glas”. Și așa îi ies înainte Maicii Domnului și acestui cortegiu, acestui grup destul de numeros din Nazaret, la intrarea în Templu, soborul preoților și corul de copii.

Din fața Templului până sus erau cincisprezece trepte și când intrau preoții și leviții la Templu, în săptămâna lor de serviciu, se opreau pe fiecare treaptă și spuneau câte un psalm. Sunt în Psaltire cei cincisprezece psalmi „ai treptelor”, 119 și până la 133. Stăteau pe fiecare treaptă și spuneau câte un psalm, până când ajungeau sus - al cincisprezecelea psalm, a cincisprezecea treaptă - și acolo intrau în Templu. Jos era grupul acesta și Maica Sfântă. În fața Maicii Domnului, în

fața copilului acesta, era un grup de fetițe, poate mai mari sau chiar ca ea - Maica Domnului avea trei ani atunci - și aceste copilule erau îmbrăcate în alb, cu niște lumânări în mâini. Și părinții o țineau de mână pe Măicuța Domnului. În urmă stătea poporul din Nazaret și mult popor din Ierusalim. Vine soborul acesta de preoți și cântăreți și cântă psalmi. Sus, în capul treptelor, era preotul Zaharia, aștepta să urce acest copil, după rânduială, să-l închine lui Dumnezeu. Copila a fost eliberată din mâinile părinților săi și a pășit pe prima treaptă, după aceea a mers fuguța până sus, fără să fie ajutată de nimeni, parcă o împingea Duhul Sfânt din urmă sau o chema cineva. Însuși preotul Zaharia s-a mirat de această îndrăzneală, această vioiciune a copilei. Toți erau plini de har, de Duh Sfânt.

Și preotul Zaharia văzând-o, a spus niște cuvinte procești foarte frumoase acestei tinere și micuțe Fecioare, Sfintei Maria. Și tot aici, la Antim Ivireanul, fericitul nostru ctitor, găsim ce i-a spus Zaharia: „Tu ești cu adevărat ușa cea de gând a vieții care au văzut-o prorocul Iezechil închisă; ce-mi caută și fără de voia mea a-ți deschide ușile bisericii ca să intri Într-însa, să locuiești, că cu adevărat mai vârtos pentru tine au făcut Solomon, cu înțelepciunea ce i-au dat Dumnezeu, acest lăcaș și ție au închipuit-o” și a închinat-o, „cunoscându-i fecioria cu ochii săi (...) cei procești. Și ție ți se cuvine ca să locuiești într-însa, că acelea câte sta într-însa, ție se închipuiau. Drept aceea, dacă s-au arătat adevărul, trebuie să se ridice umbra“.

Testamentul vechi era socotit umbră, pentru că erau niște proroci, niște preziceri - așa cum ni se întâmplă și nouă, când ne spune cineva un lucru numai cu vorba, parcă ușor se desprinde din minte și zboară. Însă când e vorba de o faptă reală, atunci oamenii sunt atenți și primesc cu mai multă ușurință. Așa s-a întâmplat și în vremea aceea: prorocii tot, de la începuturile lumii și până aproape de nașterea acestei Sfinte Fecioare, au tot spus mereu cuvinte procești despre Maica Domnului. Însă în clipa intrării în biserică s-au cunoscut aceste proroci. De aceea Zaharia, plin de Duhul Sfânt, îi spune că Templul pe care l-a făcut Solomon cu înțelepciunea lui „te închipuia pe tine”: Biserica închipuia pe Maica Domnului și însăși biserica aceasta, orice biserică creștină, încă este locaș al Maicii Domnului, în care Hristos tronează. Așa cum însuși trupul ei, al Maicii Domnului, a fost biserică sau templu al Celui Preaînalt, Dumnezeu cerului.

Și spune [Zaharia] în continuare aceste cuvinte: „Intră, fiica lui Dumnezeu, cu bucurie și te veselește într-însa, că am cunoscut cu adevărat că s-au apropiat mântuirea lui Israil, care va să vie înfățișat să se

nască din tine.” Mântuirea era Iisus Hristos; înfățișat, adică în persoană. „Intră, preacurată, voioasă și veselă, de te fa lăcaș desfătat (...) Mântuitorului Lumii. Intră în locul cel ales, ceea ce ești aleasă mai înainte de veci (...). Intră în Sfânta Sfintelor, ca ceea ce ți se cuvine să auzi tainele cele ascunse și preaslăvite ce s-au grăit în cămările cele cerești (...). Și întorcându-se preotul Zaharia, zise și către părinți: «Bucurați-vă și voi, soție sfântă, pereche blagoslovită, Ioachime și Ano, că v-ați învrednicit de v-ați făcut părinți ai unei prunci sfinte ca aceasta. Fericiți sunteți cu toată fericirea, că de pe semnele darurilor ce văd că are această tânără fecioară asupra ei, cunosc adevărat cu duhul prorociei că ea este acoperământul goliciunii strămoșilor noștri, oglinda prorocilor și izbăvirea lumii»”.

Cu asemenea cuvinte, profetul Zaharia, marele preot, o ia pe Fecioara de mână și o introduce în Sfânta Sfintelor. Sfânta Sfintelor era cum e altarul nostru, însă acea încăpere era foarte tainică, nu intrau femeile și norodul, nu intrau nici preoții în Sfânta Sfintelor, intra numai arhiereul o singură dată în an - numai arhiereul. Și preotul, marele preot, prin descoperire dumnezeiască, o introduce în această cămară a Sfintei Sfintelor și îi arată locul unde se va ruga ea. Îi spune și acum niște cuvinte procești și după aceea o ia de mână și o scoate afară din acea Sfântă a Sfintelor și o încredințează unor fecioare mai în vârstă ca s-o ocrotească și să o ajute.

(...) [Maica Domnului] stă la Templul din Ierusalim timp de doisprezece ani. De la trei ani încă doisprezece, până la cincisprezece ani. Ce-a făcut Sfânta Fecioară în Templu în acest timp? S-a rugat, a citit Sfânta Scriptură, a adâncit-o și a meditat, a lucrat - știa să țeară, știa să coasă, știa să toarcă. Torcea lână, torcea in, torcea mătase. Știa să brodeze foarte frumos. A lucrat veșminte preoțești la Templu și, mai târziu, Maica Domnului a lucrat cămașa lui Iisus Hristos. Acea cămașă - poate ați întâlnit, e și un roman vestit, Cămașa lui Hristos - nu avea cusătură, era făcută din împletitura meșteșugită a Maicii Domnului. După răstignire, când era Iisus pe Golgota, pe Cruce, dezbrăcat de hainele Sale, această cămașă trebuia să fie împărțită la cei patru ostași de acolo care păzeau pe Cel răstignit, crucea și mormântul. Și ostașii, văzând-o că era foarte frumos lucrată, n-au îndrăznit s-o sfâșie, s-o rupă în patru ca să ia fiecare câte o bucată, ci au tras sorți și a luat-o cineva din cei patru ostași (...). Și de asemenea, [Maica Domnului] ajută și la slujbele care erau necesare în Templu.

În tot acest timp, Maica Domnului a fost îndeosebi în stare de rugăciune. Rugăciunea și paza simțurilor, a inimii și a minții au făcut-o cu adevărat lăcaș sfințit, dumnezeiesc, al Celui Preaînalt, încât era un vas

ales al Duhului Sfânt în care peste puțină vreme, la plecarea ei din Templu, a ajuns să întrupeze pe Iisus Hristos Mântuitorul.

După cincisprezece ani (...), fecioarele care erau acolo închinare, erau eliberate din Templu, mergeau la casele lor, familiile lor și puteau să se căsătorească, pentru că era acest ideal, la poporul evreu, toate fecioarele trebuiau să fie căsătorite, ca din una din ele să se nască Mântuitorul Lumii. El a fost vestit încă primilor oameni în Rai, după căderea lor. De aceea era această strictete și dorință aprinsă ca toți cetățenii, fetele, fecioarele să se căsătorească și să nască prunci. Din acești prunci, măcar unul va fi cândva Mântuitorul Lumii.

Și Fecioara a ajuns în Nazaret. Părinții ei muriseră de mult pe atunci, Ioachim și Ana, acolo avea însă rude și cunoscuți. Și o îndemneau să se căsătorească; ea a spus „nu, eu rămân singură cu Dumnezeuul mântuirii mele, nu mă căsătoresc“. Atunci vecinii și prietenii ei, familia, au sfătuit-o „să acopere gura lumii“, cum se spune, și i-au recomandat și au încredințat-o unui bătrân cu numele Iosif. Acest bătrân, spune undeva în Protoevanghelia lui Iacov - în care este copilăria Mântuitorului Hristos, nescrisă în Evanghelie - acest bătrân Iosif avea 84 de ani când a luat pe Fecioara Maria sub ocrotirea lui. Și într-adevăr, lumea a tăcut. Fecioara însă avea libertatea să se roage, să citească sfintele Scripturi și să lucreze, în' mare libertate duhovnicească cu acest protector al ei - și scăpase și de vorbele lumii. Și într-o bună zi, Fecioara Maria are bucuria de a-i veni Sfântul Arhanghel Gavriil și a-i binevesti că ea va naște pe Iisus Hristos, Mântuitorul lumii (...).

Așa s-a întâmplat, frați creștini, Intrarea în Biserică a Maicii Domnului. Mai târziu, Maica Domnului (...), știind foarte bine Sfânta Scriptură - la Templul din Ierusalim era o școală biblică și a studiat foarte mult Sfânta Scriptură, a învățat foarte bine, acea minte luminată a Maicii Sfinte - a fost prima profesoară a copilului Iisus. Maica Domnului Îl învăța Scriptura, Psalmii și Profeții, în vârsta de copilărie a Mântuitorului Hristos, pentru că ea însăși știa foarte bine aceste lucruri. Și în Evanghelia de astăzi în cinstea Maicii Domnului, când ea pleacă, după Buna Vestire, de la Nazaret la vara sa Elisabeta, în sudul Ierusalimului, spune niște cuvinte procești despre ea: „că iată de acum mă vor ferici toate neamurile, întrucât mi-a făcut mie slavă Cel puternic“. În tot acest imn al Maicii Domnului se vede cultura ei teologică și biblică.

Atâta vreau să vă spun, frați creștini, și am să închei așa cum încheia fericitul Antim cuvântul lui la sărbătoarea de astăzi, Intrarea în Biserică a Maicii Domnului: „Drept aceea dară, trebuiește și noi, când vom intra în sfânta biserică, să ne curățim întâi de păcatele noastre și de

cugetele cele viclene și apoi cu cunoștință întregă să ne facem vase alese, să primim, prin darul Duhului Sfânt, cuvântul lui Dumnezeu în inimile noastre și așa, cu acest mijloc, vom fi adevărați prăznuitori, măcar că pe Preasfânta Fecioară, de vreme ce este și se numește pricina tuturor bunătăților, nu este cu puțință nici cu un mijloc să o cinștim și să o prăznuim precum se cade. Pentru că cinștea ei biruiește toată limba și covârșește tot cugetul omenesc; iară încă trebuie cu frică și cu bucurie, cu frică pentru păcat și cu bucurie pentru mântuire, să-i spunem toți, cu un glas, lauda cea îngerească: «Bucură-te, ceea ce ești. plină de dar, Domnul este cu tine». A căruia slavă, în veci“. Amin”.

Parintele Sofian Boghiu

Maica lui Dumnezeu

Sunt două tipuri de icoane ale Maicii lui Dumnezeu. Modelul obișnuit este cel care se întâlnește în Răsărit și în Apus - Fecioara ținându-L pe Prunc. Aceasta este o imagine care cuprinde mai multe lucruri și nu doar pe Maica lui Dumnezeu ca persoană. Este o imagine a întrupării, o afirmare a întrupării și a realității ei. Este o afirmare a maternității adevărate și reale a Fecioarei. Iar dacă te uiți cu atenție la icoană, vei vedea că Maica lui Dumnezeu ținându-L pe Prunc nu privește niciodată la Prunc. Ea nu privește nici la tine, nici în depărtare, ci ochii îi sunt întotdeauna ațintiți înlăuntrul ei. Ea se află în contemplație. Ea nu privește la obiecte. Iar tandrețea îi este exprimată de sfiiciunea mâinilor. Ea îl ține pe Prunc fără a-L îmbrățișa. El ține așa cum cineva ar ține ceva sfânt pe care îl aduce ca ofrandă, și toată

tandrețea, toată iubirea omenească sunt exprimate de Prunc, nu de mamă. Ea rămâne Maica lui Dumnezeu și se poartă cu Pruncul nu de parcă ar fi bebelușul Iisus, ci Fiul lui Dumnezeu întrupat care S-a făcut fiu al Fecioarei, și El, fiind om adevărat și Dumnezeu adevărat, își arată față de ea toată iubirea și tandrețea omului și a lui Dumnezeu - le arată atât față de mama Lui, cât și față de creația Sa. Aceasta este o imagine.

O altă imagine, pe care o întâlnești foarte rar, este imaginea Maicii lui Dumnezeu singură, fără prezența vădită a lui Hristos. Voi descrie numai una dintre acestea. Este o icoană ru-sească din secolul al XVII-lea. În ea se vede o țărăncuță rusă care și-a pierdut baticul, al cărei păr, despărțit pe mijloc, cade în jos peste un chip mai curând pătrat. Are ochi mari, și privește în nemărginire sau în profunzime. Cu siguranță nu caută la ceva care ar putea fi înaintea ei. Dacă vei stărui în fața imaginii, vei descoperi două mâini. Două mâini care n-ar putea să fie acolo unde sunt pentru că pur și simplu anatomia nu ar îngădui-o. Numai că ele nu sunt acolo pentru a compune un tablou realist, ci ca să exprime ceea ce nici fața, nici mâinile, nici ochii nu ar putea exprima fără ca prin aceasta să înceteze să exprime ceva mult mai important. Sunt mâini ale îngrijorării. Iar apoi, într-un colț al icoanei, aproape invizibile, de un gălbui șters peste un fundal de un gălbui șters, o movilită și o cruce goală. Aceasta este Maica contemplând Răstignirea și moartea singurului ei Fiu. Când ne întoarcem către Maica lui Dumnezeu în rugăciunile noastre, ar trebui să înțelegem mai des decât ni se întâmplă s-o recunoaștem că orice rugăciune pe care i-o oferim înseamnă aceasta: „Maica lui Dumnezeu, L-am ucis pe Fiul tău. Dacă tu mă ierți, înseamnă că pot fi iertat. Dacă îmi refuzi iertarea, nimic nu mă mai poate salva de la osânda veșnică.” Este uimitor că Maica lui Dumnezeu, în tot ce ni s-a revelat în Evanghelie, ne-a făcut să înțelegem și ne-a dat îndrăzneala să venim la ea cu această rugăciune, pentru că nu putem spune nimic altceva. Pentru noi ea este Maica lui Dumnezeu. Ea este cea care L-a adus pe Dumnezeu însuși în condiția noastră pământească. În sensul acesta insist asupra termenului de „Maica lui Dumnezeu”. Prin ea, Dumnezeu a devenit Om. El S-a născut într-o stare omenească datorită ei. Iar ea nu este pentru noi doar un instrument al întrupării.

Ea este cea a cărei predare personală în mâinile lui Dumnezeu, a cărei dragoste de Dumnezeu, promptitudine de a fi orice voiește Dumnezeu, a cărei smerenie (în sensul despre care v-am vorbit deja) au fost într-un asemenea grad, încât Dumnezeu S-a putut naște din ea. La unul dintre cei mai mari sfinți și teologi din secolul al XIV-lea se găsește un pasaj despre Maica lui Dumnezeu în care spune că „Intruparea ar fi fost imposibilă fără acel «Iată roaba Domnului!» al Fecioarei, în aceeași măsură în care ar fi fost imposibilă fără voința Tatălui”. Întâlnim aici o deplină împreună-lucrare dintre ea și Dumnezeu. Vorbind de întrupare și de atitudinea Sfintei Fecioare, cred că unscriitor englez a exprimat un lucru remarcabil - este vorba de Charles

Williams în romanul său AII Hallows Eve. El spune despre întrupare că ceea ce îi determină unicitatea este că „Intr-o zi o fecioară din Israel a fost capabilă să pronunțe numele cel sfânt cu toată inima ei, cu toată mintea, cu toată ființa, cu tot trupul ei, în așa fel încât în ea cuvântul s-a făcut trup”. Consider că aceasta este o afirmație teologică foarte corectă, fiindcă arată locul pe care ea îl ocupă în întrupare.

O iubim, pentru că simțim poate în ea un mod special de a-l vedea pe cuvântul lui Dumnezeu cel adresat lui Pavel: „Puterea Mea se arată în slăbiciune.” O putem vedea pe această plăpândă fecioară a Israelului, pe această fată firavă, biruind păcatul în ea însăși, biruind iadul, biruind totul prin puterea lui Dumnezeu care este în ea. De aceea, în momente precum persecuțiile, când cu adevărat puterea lui Dumnezeu nu se arată în nimic altceva decât în slăbiciune, Sfânta Fecioară se înfățișează ochilor noștri într-un mod atât de miraculos, atât de puternic. Dacă ea a putut birui lumea și iadul, înseamnă că avem în ea o cetate întărită, pe cineva care poate mijloci și mântui, și reținem faptul că în ea nu există nici un dezacord față de voința lui Dumnezeu, că ea este în perfectă armonie cu El prin formula de rugăciune pe care o folosim numai pentru Dumnezeu și pentru ea: „Mântuiește-ne pe noi!” Nu îi spunem: „Roagă-te pentru noi!”

Mitropolitul Antonie de Suroj

Cine este Maica Domnului pentru mine?

Randuielile de slujba ale Bisericii noastre sunt în așa fel alcătuite ca să fim în situația de a ne raporta la Maica Domnului. As aduce în atenție ceva de la Sfânta Liturghie, și anume după ce credincioșii cântă, după ce spun cu cântare cuvintele: "Pe Tine Te laudam, pe Tine bine Te cuvântăm, Ție Iti multumim Doamne și ne rugăm Ție, Dumnezeului nostru", cele dintai cuvinte care se spun sunt cuvinte în care e pomenita Maica Domnului, căci se zice, la Liturghia Sfântului Ioan Gura de Aur: "Mai ales pentru Preasfânta, Curată, Preabinecuvântată, Marita Stăpană noastră, de Dumnezeu Născătoare și Pururea Fecioară Maria" și la Liturghia Sfântului Vasile cel Mare: "Mai ales cu Preasfânta, Curată, Preabinecuvântată, Marita Stăpană noastră, de Dumnezeu Născătoare și Pururea Fecioară Maria". Dacă luăm aminte la cuvintele acestea, la ele însele, dacă le avem în vedere desprinse de contextul în care apar ele și așa cum le auzim noi de fapt, desprinse din context, nu înțelegem nimic.

Doar un singur lucru îl putem lua în considerare, și anume, faptul că e pomenita Maica Domnului, atata tot. Pentru că cuvintele așa spuse: "Mai ales pentru Preasfânta, Curată, Preabinecuvântată, Marita Stăpană noastră, de Dumnezeu Născătoare și Pururea Fecioară Maria" nu ne

spun nimic. Insa încadrate în contextul lor ne spun mult și anume, după ce preotul se roagă lui Dumnezeu ca să vină peste Cinstitele Daruri Duhul Sfânt și să le prefacă în Trupul și Sângele Mantuitorului nostru Iisus Hristos prin voia Tatălui ceresc, se spune de ce anume cerem lucrul acesta și spune mai departe preotul sau episcopul: "Ca să fie celor ce se vor împărtăși, spre trezirea sufletului, spre iertarea pacatelor, spre împărtășirea cu Duhul Sfânt, spre plinirea împărăției cerurilor, spre îndrăznirea cea către Tine, iar nu spre judecata sau spre osândă". În aceste cuvinte se arată pricina pentru care dorim să ne împărtășim, rostul cu care ne împărtășim. Și apoi în continuare spune: "Încă aducem Ție această slujbă duhovnicească pentru cei adormiți întru credință: - și-i pomeneste - strămoși, părinți, patriarhi, prooroci, apostoli, propovăduitori, evangheliști, mucenici, marturisitori, pustnici și pentru tot sufletul drept care s-a săvârșit întru credință". Și apoi cu glas tare: "Mai ales pentru Preasfânta, Curată, Preabinecuvântată, Marita Stăpană noastră, de Dumnezeu Născătoare și Pururea Fecioară Maria - și iarăși în taină, în gând - pentru Sfântul Ioan Proorocul și Întemernicatul, pentru Sfinții, slaviiți și întru tot laudatii Apostoli, pentru Sfântul a cărui pomenire o facem și pentru toți sfinții; cu ale caror rugăciuni, cercetează-ne pe noi, Doamne".

Prin urmare, cuvintele acestea, cum le auzim noi la Sfânta Liturghie, desprinse din context, nu ne spun decât atât: fiți atenți și nu uitați de Maica Domnului. E ca și când s-ar zice: Îl laudați pe Dumnezeu, Îi multumiți, vă rugați Lui, e foarte bine, dar nici de Maica Domnului să nu uitați. Și când se aminteste Maica Domnului la Sfânta Liturghie, de obicei se spun două alcatuiri, cu cântare, și anume: "Cuvine-se cu adevărat să te fericiți pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii și mai marită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te marim" sau la Liturghia Sfântului Vasile cel Mare: "De tine se bucura, ceea ce ești plină de dar, toată făptura, soborul ingeresc și neamul omenesc. Ceea ce ești Biserica sfântită și rai cuvântător, lauda fecioriei din care Dumnezeu S-a întrupat și prunc S-a făcut Cel ce este mai înainte de veci. Ca bratul tău scaun l-a făcut și pantecele tău mai desfătat decât cerurile l-a lucrat. De tine se bucura, ceea ce ești plină de dar, toată făptura, marire tie!".

Sunt două alcatuiri în care se pune în atenție Maica Domnului, în prima, ca cea care L-a născut pe Dumnezeu mai presus de fire, pe Fiul lui Dumnezeu L-a născut mai presus de fire și de aceea este mai mare decât Heruvimii și Serafimii, este mai mare decât ingerii, decât toate ființele cerești. Numai Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt este mai mare decât Maica Domnului, numai Prea Sfânta Treime.

În conștiința noastră trebuie să apară Maica Domnului în aceeași atmosferă în care este prezentată în această alcatuire sau în alcatuirea a două pe care am pomenit-o, adică să o avem pe Maica Domnului în

constiinta noastra ca pe cea care, nascandu-L pe Domnul nostru Iisus Hristos, de ea se bucura, fiind ea plina de dar, toata faptura, adica toti ingerii si toti oamenii cei drept credinciosi. Se bucura de Maica Domnului pentru aceasta calitate a ei ca a fost aleasa de Dumnezeu Tatal, a purtat pe Dumnezeu Fiul, Duhul Sfânt S-a pogorat peste ea, pentru ca ingerul binevestitor i-a adus salutul "Bucura-te cea plina de dar, Domnul este cu tine", a numit-o "binecuvantata intre femei", pentru ca Sfanta Elisabeta a avut bucuria, prin puterea Duhului Sfânt, sa o cunoasca pe verisoara sa Maria ca Maica Domnului: "De unde mie cinstea aceasta, sa vina Maica Domnului meu la mine", iar aceste cuvinte le-a spus dupa ce a izbucnit din sufletul sau cu bucurie si sub puterea Duhului Sfânt: "Binecuvantata esti tu intre femei si binecuvantata este rodul panteceleui tau" (Luca 1, 42-43). Mai apoi o femeie a ridicat glas din popor, dupa marturia Sfântului Evanghelist Luca, pe cand Domnul Hristos vorbea si era impresionata de invatatura Lui si a zis: "Fericit este pantecele care Te-a purtat si sanii la care ai supt" si Domnul Hristos a raspuns: "Adevarat, fericiti sunt cei ce asculta cuvântul lui Dumnezeu si-l implinesc pe el" (Luca 11, 27-28). In aceste cuvinte de lauda aduse de ingerul binevestitor, rostite de ingerul binevestitor, rostite de Sfanta Elisabeta, rostite de femeia aceea care a ridicat glas din popor si a fericit-o pe Maica Domnului, in aceste cuvinte este temeiul cultului pe care Sfanta noastra Biserica il aduce Maicii Domnului.

Pentru ca totdeauna noi trebuie sa ne raportam personal la lucrurile mai presus de noi, intrebarea este cum stau eu fata de Maica Domnului, cat sunt eu de cinstitor fata de Maica Domnului, ce inseamna pentru mine Maica Domnului? Stiu ca pentru Fiul lui Dumnezeu Care S-a facut om inseamna mama Lui, stiu ca pentru Dumnezeu Tatal inseamna aleasa lui Dumnezeu Tatal, stiu ca pentru Dumnezeu Fiul inseamna locasul lui Dumnezeu Fiul, stiu ca pentru Duhul Sfânt inseamna cea peste care S-a pogorat Duhul Sfânt, stiu ca pentru Sfanta Elisabeta inseamna Maica Domnului ei, stiu ca pentru femeia care a ridicat glas din popor inseamna cea fericita, pentru mine, pentru mine personal ce inseamna Maica Domnului, cat sunt eu de legat de Maica Domnului?

In privinta aceasta exista doua extreme: unii care o cinstesc prea mult si altii care o cinstesc prea putin. Care e de fapt locul Maicii Domnului in cinstirea Bisericii? Este dupa Domnul Hristos. Intai e Domnul Hristos, intai e Dumnezeu Tatal si Dumnezeu Duhul Sfânt, e Prea Sfanta Treime apoi e Maica Domnului. Nu e inainte de Domnul Hristos, pentru ca sunt unii care la Maica Domnului parca se gandesc mai mult ca la Domnul Hristos. Nu e corect. Maica Domnului este dupa Domnul Hristos. Și sunt altii care nu cinstesc pe Maica Domnului, bineinteles nu sunt ortodocsi aceia, si aceia n-o cinstesc din motivele pe care le cred ei intemeiate pentru ei, dar care nu sunt intemeiate, pentru ca iata, si ingerul a cinstit-o, si Sfanta Elisabeta a cinstit-o, si femeia care a ridicat glas din popor a cinstit-o, si Domnul Hristos a cinstit-o, si Tatal Cel Ceresc, si Duhul Sfânt asa incat pentru noi nu exista nici o indoiala. De

altfel noi nu cautam niste temeiuri pentru cinstirea Maicii Domnului, ci intram in practica Bisericii: aceasta e practica Bisericii noastre si in masura in care noi facem parte din Biserica noastra suntem cinstitori ai Maicii Domnului. Fara aceasta nu se poate. Nu exista Ortodoxie fara Maica Domnului. Asa ca intrebarea de capetenie pentru fiecare dintre noi este, totusi, eu personal cum ma raportez la Maica Domnului, cat ma gandesc eu la Maica Domnului, cum o am in vedere pe Maica Domnului?

Sunt unii care folosesc formula "Dumnezeu si Maica Domnului", sunt altii care spun: "Mi-a ajutat Maica Domnului". Fara indoiala ca Maica Domnului este mijlocitoare, dar noi nu stim in ce masura ajutorul il primim de la Dumnezeu sau de la Maica Domnului sau, de fapt, il primim de la Dumnezeu prin mijlocirea Maicii Domnului, asa incat nu cred ca e corect sa spuna cineva "Mi-a ajutat Maica Domnului". Eventual poate spune: "Mi-a ajutat Dumnezeu", "Cred ca s-a rugat Maica Domnului pentru mine" sau "Mi-a ajutat Dumnezeu prin rugaciunile Maicii Domnului" si asa mai departe. Nu e bine sa folosim niste formule care scot in evidenta pe Maica Domnului mai mult decat o scoate in evidenta Biserica. Biserica o socoteste pe Maica Domnului totdeauna mijlocitoare la Dumnezeu, asa cum a mijlocit pentru cei de la Cana Galileii cand a zis catre Domnul Hristos ca nu au vin cei de la Cana Galileii, a mijlocit, I-a cerut Mantuitorului sa ii ajute in imprejurarea respectiva. Aceasta este de fapt lucrarea Maicii Domnului. Asa credem noi.

Sunt unii credinciosi care spun: "Doamne Maica Domnului". Nu e corect. De ce? Nicaieri, in toate cartile de cult ale Bisericii noastre nu veti gasi niciodata expresia "Doamne Maica Domnului". Doamne se zice numai lui Dumnezeu, Doamne I se zice Mantuitorului nostru Iisus Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu, Doamne I se zice Duhului Sfânt, deci "Doamne miluieste" zicem adresandu-ne lui Dumnezeu Tatal, "Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma pe mine pacatosul" Ii zicem lui Dumnezeu Fiul. Dar "Doamne Maica Domnului" nu e corect. "Maica Domnului", "Preasfanta Nascatoare de Dumnezeu miluieste-ne pe noi" si asa mai departe, insa nici intr-un caz "Doamne Maica Domnului". I-am auzit pe multi, si femei si barbati care zic asa, insa nu e corect.

Sunt apoi unii care, desi fac parte din Biserica Ortodoxa, nu se raporteaza corect la Maica Domnului, in sensul ca nu stiu o rugaciune catre Maica Domnului desi sunt altii care stiu "Visul Maicii Domnului" si alte rugaciuni care, de fapt, nu sunt rugaciuni ale Bisericii, ci sunt numai admise de Biserica, sunt niste rugaciuni populare in legatura cu Maica Domnului si care fagaduiesc cumva - cartile respective - ajutor de la Maica Domnului pentru cei care fac acele rugaciuni. Bineinteles ca nu e o greseala sa le faca cineva, insa pe noi ne intereseaza rugaciunile oficiale ale Bisericii: Paraclisul Maicii Domnului, Acatistele Maicii Domnului, asa ceva ne intereseaza in mod special.

Cei care cred in Maica Domnului si o pomenesc pe Maica Domnului, dar nu stiu rugaciuni catre Maica Domnului, iarasi nu se raporteaza corect. De pilda eu obisnuiesc ca pe cei pe care ii spovedesc sa

ii pun - zic obisnuiesc, deoarece nu intotdeauna fac asta pentru ca, cateodata, vad ca nu stiu si nu mai insist - ii pun sa spuna "Cuvine-se cu adevarat". De ce? In Molitfelnic scrie ca dupa ce preotul dezleaga de pacate pe credinciosul care se spovedeste, sa zica el "Cuvine-se cu adevarat". Dar un episcop, episcop vicar la Sibiu, care acum este arhiepiscop la Constanta, Inalt Prea Sfintitul Lucian, cand m-a spovedit pentru prima data, si de altfel de cate ori m-a spovedit, totdeauna a zis sa spun eu "Cuvine-se cu adevarat" si atunci m-am obisnuit si eu cu lucrul acesta si ca sa am o verificare despre felul cum se raporteaza credinciosii la Maica Domnului, il intreb pe credincios: stii sa zici "Cuvine-se cu adevarat"? Unii stiu si spun, si altii zic "Da" si cand ii spun: zi, zice doar cuvintele "cuvine-se cu adevarat". Nici nu stie despre ce-i vorba. Acestia nu sunt cinstitori ai Maicii Domnului, degeaba zic ei ca sunt ortodocsi. Nu se poate sa nu stii o rugaciune catre Maica Domnului. Unii nu stiu si zic: Nu stiu "Cuvine-se cu adevarat" si zic: dar ce rugaciune stii catre Maica Domnului? Și zice "Nascatoare de Dumnezeu" si zic: spune-o, si sunt bucurosi ca stiu macar aceasta, dar noi credinciosii ortodocsi e bine sa stim "Cuvine-se cu adevarat", adica sa stim mai intai ce este "Cuvine-se cu adevarat". Daca ne intreaba cineva: stii "Cuvine-se cu adevarat" sa nu zicem ca "Stiu" si sa stim numai cuvintele "cuvine-se cu adevarat" pentru ca nu e destul. Inca chiar zic: dar inseamna ca tu nici nu stii despre ce-i vorba.

Iubiti credinciosi, in legatura cu aceasta vreau sa mai amintesc ceva care ne priveste pe noi personal, o raportare personala la Maica Domnului. Daca in general rugaciunile catre Maica Domnului si formulele liturgice in legatura cu Maica Domnului ne privesc pe toti impreuna - de exemplu zicem: "Stapana noastra de Dumnezeu Nascatoarea" - este si o rugaciune pe care sigur ati citit-o de multe ori, nu stiu cat v-ati oprit la ea, in care ne raportam absolut personal la Maica Domnului si nu zicem "Stapana noastra" ci zicem "Stapana mea". De exemplu cum ar fi "Imparateasa mea cea prea buna" sa zicem, dar nu ma gandesc la aceasta, ci ma gandesc la rugaciunea a cincea dintre rugaciunile de multumire dupa Sfanta Impartasire cu Mantuitorul Hristos. Ne adresam Maicii Domnului si zicem asa: "Preasfanta Stapana mea, de Dumnezeu Nascatoare - si zicem mai departe - care esti lumina intunecatului meu suflet, nadejdea, acoperamantul, scaparea, mangaierea si bucuria mea". Asa spunem indrumati de Sfanta Biserica, dar pentru ca spunem la singular, la persoana intai, trebuie sa ne si raportam singular la aceasta si sa zicem: "Preasfanta Stapana mea".

Deci, am pe Maica Domnului ca stapana? Il am pe Dumnezeu si o am si pe Maica Domnului. E Maica Domnului pentru mine lumina mea, e lumina? Pentru ca noi zicem ca Maica Domnului e Maica Luminii: "Pe Nascatoarea de Dumnezeu si Maica Luminii intru cantari cinstind-o sa o marim". Deci si ea e lumina, Maica Domnului ca Maica a Luminii e lumina. Noi zicem: "Lumina mea, scaparea mea, bucuria mea, mangaierea mea, nadejdea mea". Toate acestea inseamna Maica Domnului pentru noi,

trebuie sa insemne, si important este sa stim daca asta si inseamna pentru noi. Deci o am eu pe Maica Domnului in simtirea mea, in constiinta mea, ca pe cea de care ma bucur si o stiu stapana gandurilor mele? O am pe Maica Domnului ca lumina a vietii mele, ca lumina care aduce seninatate in sufletul meu? "Prea Sfanta Stapana mea, de Dumnezeu Nascatoare, care esti lumina intunecatului meu suflet, nadejdea - "Toata nadejdea mea spre tine o pun Maica lui Dumnezeu, pazeste-ma sub acoperamantul tau" spunem intr-o alta alcatuire - scaparea - adica un fel de refugiu, ne refugiem la Maica Domnului ca sa primim ajutor, sprijin in implinirea binelui - mangaierea - o avem pe Maica Domnului ca mangaietoare, ca mangaiere in viata noastra - acoperamantul" - o avem pe Maica Domnului ca ocrotitoare, ca acoperamant. O avem pe Maica Domnului ca bucurie a noastra?

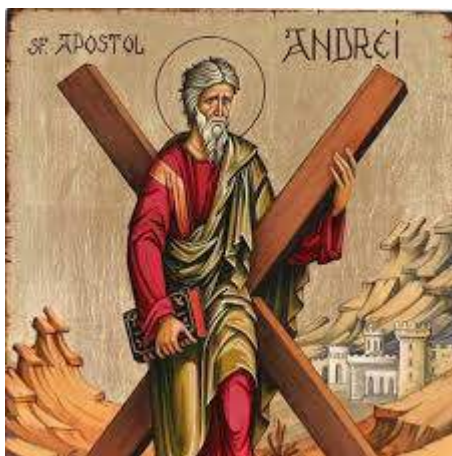
Daca se intampla aceasta in viata noastra inseamna ca Maica Domnului este la locul ei in existenta noastra personala, in fiinta noastra personala, in persoana noastra, este prezenta Maica Domnului in gandurile noastre. Bineinteles, sa stiti ca Maica Domnului nu e prezenta cum e Domnul Hristos in sufletul nostru, pentru ca Maica Domnului este intr-un singur loc. Noi ne rugam Maicii Domnului si credem ca rugaciunile noastre sunt duse de ingeri la Maica Domnului dar Maica Domnului nu este in mijlocul nostru, intre noi, cum este Domnul nostru Iisus Hristos, pentru ca Maica Domnului nu are fire dumnezeiasca, ci are numai fire omeneasca iar firea omeneasca este marginita, noi stim lucrul acesta. Asa invata si Biserica, dar noi vorbim cu Maica Domnului ca si cand ar fi de fata pentru ca o avem de fata in constiinta noastra, adica avem gandul ca suntem in legatura cu Maica Domnului. Dar Maica Domnului e de fapt intr-un singur loc si e circumscrisa Maica Domnului, nu este cu largime de pretutindenitate, adica nu este pretutindeni. Insa Biserica noastra o considera de fata atunci cand noi vorbim. Cand zicem: "Cuvine-se cu adevarat sa te fericim pe tine" consideram ca e cumva aproape, si e de fapt aproape de simtirea noastra, de iubirea noastra, insa totusi nu este intre noi si in noi, cum este Domnul nostru Iisus Hristos care este si Dumnezeu adevarat si om adevarat si cu dumnezeirea Sa este pretutindeni, deci si in viata noastra, iar cu firea omeneasca este intr-un singur loc. Și Domnul Hristos, dupa firea omeneasca, este intr-un singur loc, pentru ca firea omeneasca nu poate fi pretutindeni.

Important este insa pentru noi sa avem constiinta legaturii cu Maica Domnului si sa ne simtim angajati intru cinstirea Maicii Domnului ca sa fim in cultul Bisericii noastre, sa fim incadrati in cultul Bisericii noastre, nu numai la sarbatorile Maicii Domnului, ci totdeauna cand ne aducem aminte si de Maica Domnului, si sa o tinem in cinstirea care i se cuvine celeia ce este, dupa exprimarea Bisericii, "mai inalta decat cerurile si mai curata decat stralucirile soarelui", ca ceea ce este "marirea a toata lumea", ca ceea ce "din oameni a rasarit si pe Stapanul - pe Domnul Nostru Iisus Hristos - L-a nascut". Sa avem constiinta aceasta a maretiei Maicii Domnului si sa ne simtim sub acoperamantul ei, in ocrotirea ei, in

cuprinsul atenției ei și pentru fiecare dintre noi. În cazul acesta suntem în rosturile pe care le vrea Biserica noastră și pe care Biserica noastră ni le pune în atenție.

Cat privește pe cei care nu sunt cinstitori ai Maicii Domnului, străini de ortodoxie, eterodocsii, să ne rugăm lui Dumnezeu să-i miluiască și să ne para rău că n-au bucuriile pe care le avem noi din cinstirea Maicii Domnului, că n-au ajutorul pe care-l avem noi din cinstirea Maicii Domnului. Cred că Maica Domnului va fi bună și cu necinstitorii ei, sau în orice caz va fi bună cu cei care nu o cinstesc pur și simplu, nu ca au ceva împotriva Maicii Domnului, pentru că Maica Domnului e bună și o să-i înțeleagă și pe cei care sunt cuprinși de neputința aceasta a mandriei sau de pacate care nu-i lasă să înțeleagă lucrurile așa cum sunt, pentru că nu se lasă conduși de Biserica. Parintele Arsenie Boca, Dumnezeu să-l odihnească, zicea că "în mintea stramba și lucrul drept se stramba" așa că Maica Domnului o să-nțeleagă pe cei care au avut minte stramba și noi dorim ca oamenii să aiba macar bucuria pe care o avem noi din faptul că suntem cinstitori ai Maicii Domnului. Dumnezeu să ne ajute!

Parintele Teofil Paraian

Sfântul Athanasie cel Mare - Cuvânt de lauda la Sfântul Apostol Andrei

1. Văzând această strălucită turmă a Duhului și aruncându-mi undița apostolească în marea cu adevărat senină și fără valuri, îmi amintesc de glasul stăpânesc care strigă: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni”. O, cuvânt cu putere multă! O, cuvinte adevărate prin fapte! O, făgăduință adevărată, ce crește pe zi ce trece! Căci a cui este pescuirea aceasta minunată? Cine este cel ce a adunat acum vestitul acesta praznic, cine altul decât, evident, vestitul între apostoli Andrei! Cel ce a desfășurat mrejele limbii și ale amintirii, ca să umple această sfântă corăbioară cu cărnele apostoliei, îndreptând această arcă spre cer. Și care sunt primele vânături? Care sunt prăzile osteneților? Cei ce își strălucesc haina sfințeniei prin virtuți.

Cei dintâi și-au întins aceste brațe apostolești și pe cei de afară răătăciți i-au vânat la mântuire. Dar deși sărbătorii de față acest mare Andrei ne-a dat prilejurile, totuși întregul sobor al apostolilor se cinstește împreună cu el. Căci pe aceștia harul i-a unit, iar spațiul nu-i desparte. Și dacă cineva ar vrea să laude o cunună cu flori împodobită din pietre de mult preț, din oricare parte și-ar începe laudele, odată cu părțile va admira și întregul. Sau așa cum cineva ar vedea un lanț de aur și ar atinge o verigă și întregul lanț s-ar mișca, la fel și cuvântul mergând către un singur apostol, prin el îi cuprinde pe toți potrivit cuvântului inspirat de Dumnezeu al Sfântului Pavel: „Dacă un mădular se bucură, toate mădularele se bucură împreună cu el”. Ce armonie a mădularelor a mai arătat firea, așa cum harul Duhului Sfânt a unit în armonie dănuirea apostolilor? Cu adevărat un singur har, cel care a adunat pe apostoli oaste Stăpânului.

2. Vino, așadar, la toți și prin toți pe fiecare să-l admirăm. Andrei, numele bărbăției apostolești, cel dintâi care L-a arătat învățător pe Stăpânul, începutul dănuirii apostolești, cel ce iute a văzut venirea stăpânească, cel ce a schimbat ucenicia lui Ioan Botezătorul cu învățătura lui Hristos, pecetea cuvintelor Botezătorului. Căci era cel mai încercat dintre ucenicii lui Ioan. La raza sfeșnicului a căutat adevărul Luminii, precum cineva care, în lumini obscure fiind, încearcă să se obișnuiască cu izbucnirile de lumină ale lui Hristos. Dar Ioan, stând în repejunile Iordanului boteza turme, pregătind în ape pocăința drept antidot pentru poruncile lui Moise și cu repejunile Iordanului tăia ascuțișul sabiei lui Moise. Căci pe cei cărora călcarea poruncii moarte le-a născut, pe aceștia Botezătorul, răpindu-i, i-a trimis înainte prin pocăință. Fiindcă încă nu era prezent Cel ce dezlega moartea, prin punerile botezului, moartea se îmblânzea, fără de voie învățând iubirea de oameni prin pocăință. Dar când a fost de față Stăpânul, ascuns fiind de înțelepciunea iconomie și ascunzându-și fulgerarea vredniciei în veșmântul de muritor, cunoscându-L Ioan, îndată s-a schimbat din ucenic în purtător de scut, și trăgându-și mâna, propovăduitor al Celui de față s-a făcut. „Iată, mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii”. Acesta, zice, este Izbăvitorul morții. Acesta este nimicitorul păcatului. Eu sunt trimis vestitor al Mirelui, iar nu mire. Purtător de scut, nu Stăpân, am venit.

3. La aceste cuvinte, cel mai vestit dintre Apostoli, Andrei, străpuns fiind, părăsind pe ucenic, a alergat spre Cel propovăduit. Și primind legământul cuvântului, devine mai ascuțit la limbă decât Ioan și, apropiindu-se de Stăpânul, și-a arătat dorul de chip, părtaș drumului luându-l pe Evangelistul Ioan. Și amândoi împreună, lăsând sfeșnicul, s-au dus la Soare. Andrei cel dintâi răsad al apostolilor. El a deschis ușile ucenicilor lui Hristos. El a fost cel dintâi care a cules roadele arătării profetice, care a întrecut nădejțile tuturor. Primul care a îmbrățișat pe Cel așteptat mai presus de toți. Cel dintâi a arătat poruncile legii date la vreme. Cel dintâi care a oprit limba lui Moise nesuferind-o să mai vorbească după Hristos, nu insultându-l pe învățătorul iudeilor, ci preferând în locul celui trimis pe Cel ce trimite. Sau mai degrabă el, cel dintâi, s-a arătat cinstindu-l pe Moise, fiindcă el, cel dintâi, L-a cunoscut pe Cel profețit de Moise. „Profet vă va ridica vouă Domnul Dumnezeu nostru dintre frații voștri ca mine, de El să ascultați”. Se ridică deasupra legii, ascultând legea. L-a auzit pe Moise zicând: „De El să

ascultați”. L-a auzit pe Ioan strigând: „Iată, Mielul lui Dumnezeu”. Și pentru dovedirea legii s-a făcut dezertor al legii. Recunoscând pe profetul profetit, îl conduce de mână pe fratele său la marea descoperire. Lui Petru care nu știa îi arată comoara „L-am aflat pe Mesia” după Care tânjim. Pe Cel a Cărui venire am nădăjduit-o, pe Acela să-L răpim acum în contemplare. L-am aflat pe Cel pe care profeticeștile trâmbițe ne-au poruncit să-L așteptăm. A venit vremea pe care harul a propovăduit-o, pe care dorul nădăjduia să o vadă cu ochii. Căci, zice, a găsit Andrei pe fratele lui, pe Simon și împarte cu el comoara vederii. Îl duce de mână pe Petru la Stăpânul. O străină minune! Astfel Andrei se face ucenic și învățător al oamenilor. Și-a început ucenicia învățând pe alții. Răpește vrednicia apostoliei. L-am aflat pe Mesia. O, câte nopți fără somn au petrecut lângă repejunile Iordanului, iar acum pe Cel dorit L-am aflat! N-a șovăit după cuvânt Petru, căci era fratele lui Andrei și cu voință fierbinte s-a grăbit să-și deschidă urechile.

4. Luându-l pe Petru, Andrei l-a adus pe cel părtaș neamului lui la Stăpânul, părtaș făcându-l uceniciei. Aceasta a fost prima ispravă a lui Andrei. A mărit numărul apostolilor, l-a adus pe Petru, ca Hristos să-l afle pe corifeul ucenicilor. Astfel încât Petru, întru mărturisirea prin care s-a aflat mai târziu bineplăcând Domnului, de la Andrei a rodit semințele acestei buneplăceri. Dar schimbul laudelor între ei este în balanță din ambele părți. Căci bunătățile aparțin amândurora și ambii se laudă cu aceleași bunătăți. Câtă bucurie a adus tuturor Petru care a răspuns iute la întrebările Stăpânului și el a rupt tăcerea ucenicilor : „Cine zic oamenii că sunt Eu?” Și ca și când el ar fi fost limba celor întrebați sau ca și cum ar fi grăit prin el toți laolaltă, el singur, mai presus de toți a vorbit: „Tu ești Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu”, printr-un singur cuvânt mărturisind și iconomia, și pe Cel ce iconomisește. O, potrivire a cuvintelor! Căci la cuvintele la care Andrei l-a adus pe Petru, la aceleași cuvinte Părintele cel de sus l-a făcut pe Petru să subscrie, răsunându-le ca un ecou. Căci Andrei zicea: „L-am aflat pe Mesia”. Iar Părintele ceresc i-a sugerat lui Petru să zică: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu Celui viu”, dar acestea le-a poruncit să le zică nu numai lui Petru. Spune, o, Petre, întreat fiind, cuvintele lui Andrei. Arată-te gata să răspunzi Învățătorului. Căci n-a mințit Andrei, zicându-ți: „Pe Mesia L-am aflat”. Dar tu cuvântul evreiesc, mutându-l în Ellada, strigă: „Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui Viu”. Vezi cu câte daruri se împodobește Andrei, chiar de la începutul uceniciei lui?

5. Dar când Mântuitorul, lăsând cetățile, umbla prin pustie, mulțimile oamenilor veneau după El, neputând suferi despărțirea nici măcar pentru puțin. Dar era în pustie lipsă de hrană, și pântecele nu suferea. Iar Mântuitorul, covârșind pustiul, reinnoiește minunea veche, și face iarăși pustiul martor al minunilor săvârșite oarecând în pustiu, și, făcându-i pe ucenici ospătari, le-a poruncit ca din gustarea lor să hrănească mulțimile. Dar soborul ucenicilor îndată s-a tulburat de lipsă și privind unii către alții și neînțelegând ceea ce avea să se petreacă, cu cugete omenești s-au vătămat. Așadar, ucenicii vorbeau altceva unii către alții, vestindu-I lipsa. Dar Andrei, fiind între cei prezenți, muștrându-le necredința, i-a trecut cu vederea, dând Mântuitorului prilejurile minunii. Căci ce zice? „Nu sunt decât cinci pâini și

puțini pești”. Ce face, așadar, Mântuitorul? Aduceți-le pe acestea aici. Și mărturisirea lipsei s-a făcut belșug de bunătăți.

6. Căci Mântuitorul, săvârșind deja alte minuni în petrecerea Lui pe pământ, și cu ucenicii petrecând destulă vreme, S-a dus la ceruri. Dar apostolii, străbătând lumea, împrăștiindu-se fiecare în altă parte, au împărțășit lumii șuvoaiele harului. Aici, așadar, acest fericit Andrei, umplând de har Ellada și totodată ținutul barbar, și prin minuni înduplecând neamurile spre credință a fost trimis la cel mai mare luptător al necredinței, mă refer la Ahaia. De unde, pe mulți scriindu-i în ceruri, a fost predat crucii pentru credință. Și a imitat prin felul morții pe Stăpânul, pentru ca, prin comuniunea patimii să arate mărimea dorului. Crucea a fost înfiptă în mijlocul Elladei și Andrei a fost spânzurat pe ea, prin răstignirea lui propovăduind pe Cel răstignit, și prin cuie, crezând cuielei, și prin patimă, mărturisind patima. Aflându-se dincolo de viața această muritoare, prin patima lui, a arătat și mai lucrătoare puterea învățaturii lui. Iar pe cei pe care nu i-a convins vorbind în public, pe aceștia i-a înduplecat ucis fiind. Și pe care nu i-a tras la credință vorbind, pe aceștia i-a pescuit pătimind. Împărțit fiind între cer și pământ, având adică pământul pentru trup, iar de cer fiind moștenit cu sufletul, veghează de sus turmele oamenilor prin tămăduiri și minuni, făcându-i de-a dreapta pe cei de pe pământ. Căci cei de față au odrăslit spicele acelei arături și din acea învățătură au înflorit strugurii credinței. Și voi dascăli ai dreptei credințe v-ați făcut, neguțători ai Împărăției cerurilor ați venit împreună la Cel de Care se minunează cerul. Căci al lui Hristos este cuvântul, prin fericitul Pavel, „dacă rămânem întru El, vom și împărăți împreună cu El”. Lui fie slava în vecii vecilor. Amin.

Dragi enoriași,

SLUJBELE BISERICII NOASTRE

le puteți vedea și prin dispozitivele dvs. electronice făcând click pe pagina de internet a Bisericii

www.stnicholaschurch.net

sau pe pagina de Facebook

Sf Nicholas Romanian Church, NY